

David Carter

Nikdo z těch, kdo se žíví golfem v Česku, toho nedosáhl hraním tolik co David Carter. V pohodovém, skromně vystupujícím Angličanovi byste nehledali turnajového vítěze z PGA European Tour ani toho, kdo se ve hře na jamky utkal s Tigerem Woodsem. Byť tehdy prohrál, odešel se vztýčenou hlavou, stejně jako mohl s klidným svědomím opustit sféru nejlepších světových turnajů. Vyhrál Irish Open 1998, Světový pohár dvojic s anglickou legendou Nickem Faldem, jen na European Tour má za sebou asi 350 startů.

„Talent se nevytratí, ale je těžké jet pořád na plný plyn. Prožil jsem si pár záležitostí mimo hřiště, které ovlivnily můj golf,“ přemítá Carter nad tím, proč ustoupil ze špičky. „Byl jsem na vrcholu tři čtyři roky, pak přišly potíže, pár zranění a pád. Vracet se je obtížné.“

Se soutěžním golfem úplně skončit nechce, ale v sedmatřiceti začal novou kapitolu. Díky turnaji evropské Challenge Tour se předloni podíval do Česka a díky ženě už tady zůstal. Tento měsíc v resortu Albatross na západ od Prahy rozjíždí golfovou akademii, v červnu ho čeká svatba.

„Za rok a půl se toho stalo hodně. Mám nový domov, za sebou tři operace... Větší záležitost se žádá, maličkosti s okem a rukou,“ říká Carter. „Život je nevyzpytatelný.“

Narodil se anglickým rodičům v Jihoafrické republice, kde bydlel do devatenácti let, než přesídlil do Anglie. Díky kariéře profesionálního hráče žil všude a zároveň nikde. „Jsem takový kočovný cikán,“ říká. Někdy čas strávil ve Švédsku, kde se mu s někdejší přítelkyní narodil syn. Šestiletého Lea vidá a loni strávili pár dní i v Praze. Carterův život

poznal kolaps před turnajem v Dubaji roku 1997. Týden předtím si golfista v jihoafrickém Sun City přivodil otok mozku ze srážky na vodní skluzavce. O fatální potíže však neměl tušení. Otok mu přitom tlačil na páteř. Carter mohl ochrnout nebo umřít.

To ráno v dubajském golfovém klubu se necítil dobře. Na radu spoluhráče se rozhodl vrátit do hotelu a odpočinout si. Od doby, kdy opustil klub, si už nic nepamatuje. Zkolaboval v hotelovém pokoji a dlouho ležel v bezvědomí. Zachránila ho intuice spoluhráče, který se mu marně pokoušel dovolat, a tak se za ním vydal. Podle lékaře zbývala Carterovi nanejvýš hodina života.

Golfista se slibně rozjetou kariérou byl v nemocnici týden, než se po akutní operaci probral. Ještě rok po události pociťoval problémy s pamětí, ale už dva měsíce po operaci přijel na první turnaj do Cannes – a skončil druhý. Další rok vyhrál Irish Open, o titul v play-off soupeřil s osminásobnou jedničkou evropského žebříčku, Skotem Colinem Montgomeriem. Ve stejný rok se na Dunhill Cupu utkal s Tigerem Woodsem.

„Už tehdy měl šest bodyguardů. Když jsme se setkali před hrou, řekl mi: Ahoj, já jsem Tiger. A po skončení povídá: Díky za hru. To bylo vše. Není v tom nezdrovilost, ale maximální soustředění na hru,“ vzpomíná Carter na setkání.

Angličan také pamatuje doby, kdy golf i na profesionální úrovni býval společenskou záležitostí. „Hráči bydleli pohromadě v hotelu, večer si dali pár piv, cigaretu, klábosilo se. Všichni jsme si byli vzájemně psychologové. A když šel někdo výjimečně do tělocvičny, tukali si ostatní na čelo, jestli nemá nějaký problém a nepotřebuje pomoci,“ vypráví.

Carter je ze staré školy. Když měl uzavřít svou první profesionální smlouvu,

přišel s otcem na jednání v obleku a kravatě. „Sponzor na něco takového nebyl zvyklý, ale udělali jsme dojem. Když mi řekli, že dostanu vybavení zadarmo a k tomu dvanáct tisíc dolarů, byl jsem v sedmém nebi, ačkoli otec si myslel, že je to startovací částka k vyjednávání a já ho kopal pod stolem do nohy, aby si to sponzor náhodou nerozmyslel,“ směje se hráč.

V začátcích na profesionálních tour přesto neměl dost peněz. Třeba v Asii se dělil o hotelový pokoj se spoluhráčem a jeho caddie, nosič holí, spal na lehátku na balkoně. Na hřiště jezdil na mopedu. Žádné limuzíny s řidičem ani soukromá letadla, jak si leckdo představuje.

„Byla to tvrdá škola k nezaplacení. Zažil jsem toho v golfu hodně, víc než kdokoli z českého prostředí. Mám poměrně jasnou představu, jak by se měl golf hrát, také jsem něco vyhrál, a teď se o své zkušenosti chci podělit,“ říká Carter. „Rád bych pomohl českému klukovi nebo dívce dostat se do deseti let na velkou světovou tour. Čechů je deset milionů, jsou to sportovní nadšenci, přibývají tady golfová hřiště i hráči, takže není důvod, proč by se někdo s golfem nemohl ve světě prosadit. Podívejte, jak jste to zvládli v rychlobruslení!“

Loni vyhrál v Berouně hned první turnaj mezi českými profesionály, do kterého se přihlásil. Další akcí na Konopišti absolvoval i jeho otec, jemuž je přes sedmdesát. V minulém roce se Carter potkal s Jirím Šimánem, majitelem Unimex Group, který dokončoval stavbu hřiště Albatross u Vysokého Újezda. Hráč se tam po svém krátkém působení na hřišti libereckého Ypsilonu domluvil na spolupráci.

Co mu v Česku chybí z Anglie? „Rozhodně ne počasí ani kuchyně,“ říká s tím, že se začíná učit česky.“

»Talent se nevytratí, ale je těžké jet pořád na plný plyn. Prožil jsem si pár záležitostí mimo hřiště, které ovlivnily můj golf. Byl jsem na vrcholu tři čtyři roky, pak přišly potíže, pár zranění a pád. Vracet se je obtížné.«

David Carter

